

Arrest

nr. 272 565 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: dhr. X en
mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2018 dienden verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd dit verzoek ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige ingediend. Op 26 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-

ontvankelijk werd verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje.

Het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen die beslissingen ingediende beroep werd op 28 januari 2021 verworpen bij arrest met nummer nr. X.

1.2. Op 26 februari 2021 diende verzoeker in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Het dossier van verzoeker werd op 31 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Op 18 juni 2021 werd verzoeker door het Commissariaat-generaal gehoord.

1.3. Op 29 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Deze beslissing werd de dag nadien aangetekend verzonden en betreft de bestreden beslissing.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Libisch staatsburger, geboren op 23 juni 2010 in Madrid, Spanje. U bent aldus minderjarig. Toen u acht jaar oud was reisde u samen met uw beide ouders, H.(...), A.(...) H.(...) H en S.(...), M.(...) Y.(...) I.(...) (O.V. X) en uw minderjarige zussen en broer, H.(...), Y.(...) (O.V. X), Y.(...) (O.V. X) en H.(...) (O.V. X) naar België. Uw ouders dienden hier in België op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U werd bij het verzoek van uw moeder ingeschreven als persoon ten laste. Uw beide ouders verklaarden in het kader van hun verzoek op 6 augustus 2011 Libië verlaten te hebben omwille van de nakende val van het regime van Qadhafi en de banden van uw vader met dit regime. Zij weken vervolgens als familie uit naar Spanje, waar uw ouders op basis van de studies van uw vader in het verleden in Spanje nog tot 2013 over een verblijfsvergunning beschikten. Na 2013 beschikten zij er evenwel niet langer over een verblijfsvergunning en kregen uw ouders ook geen enkele vorm van financiële ondersteuning meer. Doordat hun financiële situatie precair was geworden, dienden zij in oktober 2015 in Spanje een verzoek om internationale bescherming in. Rond april 2017 werden uw ouders en de rest van het gezin in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het leven in Spanje was heel moeilijk voor uw ouders. Ofschoon de vele inspanningen hiertoe slaagden zij er niet in werk te vinden. Daarenboven kregen zij slechts beperkte huisvestingshulp en financiële ondersteuning van de Spaanse autoriteiten, waardoor ze onder meer vreesden dat ze de huur niet meer zouden kunnen betalen en met hun kinderen op straat zouden belanden. Hiernaast kregen uw ouders en jullie de kinderen ook geen adequate medische behandeling in Spanje. Zo hadden jullie tandproblemen, maar dekten de Spaanse autoriteiten de behandelingen niet. Voor het gehoorprobleem van uw zus Y.(...) dienden uw ouders zelf in te staan voor de kosten van een gehoorapparaat, iets wat zij niet konden betalen. Tot slot werden zij in Spanje met racisme geconfronteerd. Omwille van deze redenen besloten zij uiteindelijk op 27 september 2018 Spanje te verlaten. Nog diezelfde dag kwamen jullie aan in België.

In het kader van dit verzoek in België van uw beide ouders werd op 2 december 2019 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen. Er werd immers vastgesteld dat uw ouders geen gegronde vrees en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje lopen, dat hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Hierbij werd in de beslissing van uw vader door het Commissariaat-generaal uitgebreid aandacht besteed aan de door hen aangehaalde problemen van racisme in Spanje, slechte levensomstandigheden daar, het feit dat ze er geen werk konden vinden, de beperkte huisvestingshulp en financiële ondersteuning en de afwezigheid van adequate medische behandeling voor de ganse familie. Aangezien uw moeder zich in haar verzoek om internationale bescherming integraal baseerde op dezelfde motieven aangehaald door uw vader en zelf geen bijkomende motieven aanhaalde, werd ook bij haar besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek waarbij integraal verwezen werd naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing van uw vader. Het beroep dat zij hiertegen instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd 28 januari 2021 integraal verworpen. Vervolgens dienden u, uw minderjarige zussen en broer, Yu.(...), Yo.(...) en H.(...) op 26 februari 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar dezelfde feiten aangehaald als uw ouders. U haalde immers aan niet veel te weten over de problemen van uw ouders in Spanje. U vernam dat uw ouders er geldproblemen hadden, er niet voor zichzelf konden

zorgen, mede omdat er geen werk voor hen was, waardoor ze afhankelijk waren van geld dat familie opstuurde. Uw zus Yu.(...) heeft daarenboven een gehoorprobleem. Uw moeder haalde in het kader van het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het verzoek van uw zus Yu.(...) tevens aan dat ook u medische problemen kende in Spanje. Zo heeft u problemen met uw tanden en lijdt u aan een vorm van autisme waardoor u zich niet goed kan concentreren en sociale contacten ontwijkt. De diagnose van autisme werd evenwel nooit gesteld. U haalt aan dat uw beide ouders omwille van deze problemen in Spanje niet naar daar wensen terug te keren. U heeft evenwel zelf geen bezwaar tegen een terugkeer naar Spanje.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u geen documenten neer. Uw moeder gaf tijdens het persoonlijk onderhoud van uw zus Yu.(...) aan dat ze uw verblijfsvergunning voor Spanje en deze van de rest van de familie heeft weggegooid. Aangezien jullie basisrechten en humanitaire rechten in Spanje niet werden gerespecteerd, betekenden deze documenten immers niets voor haar.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen van u (en van uw moeder) dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw beide ouders aanhaalden bij hun verzoek van 2 oktober 2018, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. Uw beide ouders verwezen immers naar hun moeilijke socioeconomische situatie in Spanje en de niet-adequate medische behandeling in Spanje, zo ook voor hun kinderen, feiten die u tevens aanhaalde. Uw moeder vreesde dat haar kinderen bij een terugkeer naar Spanje niet zouden ondersteund worden en ze als gevolg van jullie precaire financiële situatie samen met haar kinderen op straat terecht zou komen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u bij het verzoek van uw moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de beslissing dat haar verzoek niet-ontvankelijk is, ook voor u geldt.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat ook in het kader van de verzoeken van uw twee minderjarige zussen en minderjarige broer door mij een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat er op dezelfde datum als de bestreden beslissing tegen verzoekers broer en zussen identieke beslissingen zijn genomen. Verzoeker, heden 11 jaar oud en in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders, verwijst naar en citeert artikel 26 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en artikel 39/15 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe dat het *in casu* gaat om vier buitenlandse minderjarigen die vergezeld zijn van dezelfde broer en zussen voor wie twee beslissingen in het Nederlands werden genomen en twee in het Frans. Verzoeker stelt dat in het belang van een goede rechtsbedeling en ter vermindering van tegenstrijdige beslissingen deze zaken overeenkomstig artikel 26 van voormeld procedurereglement aan dezelfde kamer moeten worden toegewezen aangezien de zaken duidelijk verband houden met elkaar. Volgens verzoeker *"hoort de behandeling van deze beroepen, aangezien twee van deze beslissingen in het Nederlands werden genomen en twee in het Frans, (...) te worden toegewezen aan de Zesde kamer van uw Raad, overeenkomstig artikel 39/15 van de Wet."*

De Raad herinnert er aan dat er samenhang bestaat wanneer tussen verschillende vorderingen een zo nauwe band bestaat dat een goede rechtsbedeling vraagt om hun gezamenlijke beoordeling, aangezien beslissingen in tegengestelde zin tot tegenstrijdigheden zouden leiden. De Raad wijst er voorts op dat wanneer meerdere beroepen op deze wijze worden gevoegd, alle verzoekers dezelfde motieven hebben.

In de omstandigheden van het onderhavige geval is de Raad van oordeel dat er onvoldoende argumenten zijn om te verantwoorden dat de tweetalige kamer uitspraak doet over de vier beroepen in één en hetzelfde arrest.

Uit de omstandigheden van de zaak blijkt dat elk van de vier broers en zussen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend nadat over een verzoek om internationale bescherming ingediend door hun ouders in eigen naam en in naam van hun kinderen, een eindbeslissing werd genomen. Het indienen van een eigen verzoek door verzoeker en haar broer en zussen heeft echter slechts zin voor zover elk van de betrokkenen meent dat hij/zij zich kan beroepen op eigen feiten die van die aard zijn dat zij een beschermingsverzoek, apart van de familie, rechtvaardigen, en de ontvankelijkheid van deze verzoeken hangt voor elk van hen af van het bestaan van dergelijke "eigen feiten".

In dit verband herinnert verzoeker in zijn verzoekschrift aan de verplichting om verzoeken om internationale bescherming individueel te beoordelen, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met het specifieke profiel van de verzoeker. De Raad is van oordeel dat een dergelijke verplichting des te noodzakelijker is in een situatie waarin, zoals in het onderhavige geval, de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming afhangt van het bestaan van eigen feiten die specifiek zijn voor de betrokkene en die niet noodzakelijkerwijs worden gedeeld met de andere broer en zussen.

Vanuit dit oogpunt zou een gezamenlijke behandeling van de vier zaken het zoeken naar en beoordelen van de "eigen feiten" van elk van de betrokkenen alleen maar verwarrender en ingewikkelder maken, terwijl verschillende beslissingen gerechtvaardigd worden door het specifieke karakter van elke situatie die individueel wordt onderzocht.

Er is derhalve geen reden om de zaak van verzoeker te verbinden aan die van haar broer en zusters, aangezien een gelijktijdige individuele behandeling van de zaken *in casu* voor voldoende coherentie zal zorgen.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat de eerste voorzitter, hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van de partijen, bij beschikking de kamer kan aanwijzen

die van de zaken zal kennis nemen, *“zo er grond toe bestaat bij eenzelfde arrest uitspraak te doen over verscheidene zaken die bij verschillende kamers aanhangig zijn”*.

Artikel 39/15, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt geen verplichting in, in die zin dat zaken (automatisch) naar de tweetalige kamer bedoeld bij artikel 39/9, § 1 van diezelfde wet (moeten) worden verstuurd wanneer een partij hierom verzoekt. Het voorziet (slechts) een verwijzing naar die tweetalige kamer wanneer het *“verknochte zaken”* betreft waarvan de behandeling in een verschillend taalstelsel moet geschieden. Hoger werd reeds uiteengezet waarom te dezen, in weerwil van de familiebanden en de gemeenschappelijke feitelijke aspecten van (de leden van) het gezin, een individuele behandeling en afzonderlijke beoordeling van elk van de vier beroepen evenwel aangewezen is, en dit het samenvoegen van de zaken in de weg staat.

De Raad herhaalt dat hij *in casu* geen reden ziet om verzoekers beroep samen met dat van zijn broer en zussen te voegen/behandelen en te verwijzen naar de tweetalige kamer. Ofschoon hun zaken gewis zekere overeenkomsten vertonen, is het niettemin niet in het belang van een goede rechtsbedeling dat ze zouden worden samengevoegd.

Het beroep in cassatie bij de Raad van State tegen de beschikking van 18 februari 2022 waarbij verzoeker wordt opgeroepen voor de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 maart 2022 (zie verzoekers aanvullende nota met stukken) wijzigt niets aan en heeft geen invloed op/gevolg voor hetgeen *infra* volgt. Het cassatieberoep is aanhangig bij de Raad van State, en het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om vooruit te lopen op de beoordeling in cassatie.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoeker, in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders A. H. en M. Y. I., voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 1, 4, 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), de artikelen 4.3, 20 en volgende, 29, 30 en 32 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 10, 33 en 38 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“8.1. Wat betreft de eis van een passend onderzoek

26. Artikel 10, lid 3, van Richtlijn 2013/32 bepaalt : (...)

27. Artikel 48/6, §5, eerste zin, van de Vreemdelingenwet, die deze bepaling omzet, bepaalt : (...)

28. Volgens het HvJ EU (arrest van 16 juli 2020, C-517/17):

“49 Ingeval de beslissingsautoriteit van oordeel is dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is op grond van de in artikel 33, lid 2, sub a, van de procedurerichtlijn bedoelde grond, heeft het persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het verzoek tot doel de verzoeker niet alleen de gelegenheid te bieden zijn standpunt kenbaar te maken over de vraag of hem door een andere lidstaat internationale bescherming is verleend, maar vooral de gelegenheid te bieden alle elementen die zijn specifieke situatie kenmerken uiteen te zetten, teneinde deze autoriteit in staat te stellen uit te sluiten dat de verzoeker in geval van overdracht aan die andere lidstaat een ernstig risico zou lopen op een onmenselijke behandeling, maar vooral de mogelijkheid om alle elementen die kenmerkend zijn voor zijn specifieke situatie uiteen te zetten, zodat deze autoriteit kan uitsluiten dat de verzoeker in geval van overbrenging naar die andere lidstaat een ernstig risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: “Handvest”).

Verweerder diende na het onderhoud uit te sluiten dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland een ernstig risico zou lopen op onterende behandeling, en diende zich niet alleen te baseren op een onderhoud overeenkomstig de vereisten van de procedurerichtlijn, maar ook op objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde gegevens met betrekking tot de door het recht van de Unie gewaarborgde beschermingsnorm voor de grondrechten, teneinde voornoemd risico uit te sluiten.

29. In casu duurde het verhoor bij het CGVS minder dan twee uur en waren de vragen beperkt. Het was aldus niet mogelijk om het bovengenoemd risico uit te sluiten. Bovendien was de beslissing niet gestaafd op enige documentatie.

8.2. Wat betreft de toepasselijkheid van artikel 57/6, §3, Eerste lid, 6°

8.2.1. Relevante bepalingen

30. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 1980") bepaalt dat: (...)

31.. De wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën vreemdelingen voegt de leden 2 en 3 van artikel 57/6 van de wet van 1980 toe.

Het wetsvoorstel voor Kamer van Volksvertegenwoordigers stelt
"Het belang van het kind als cruciaal beginsel voor de behandeling van internationale beschermingszaken is uitdrukkelijk opgenomen in de Vreemdelingenwet2.

33. In het advies van de Raad van State over dit wetsontwerp wordt verwezen naar de rechtsleer van het Grondwettelijk Hof, waarin het volgende wordt gesteld :

" Ontvankelijkheidsvereisten mogen echter niet tot gevolg hebben dat het recht op toegang tot een rechter zodanig wordt beperkt dat de kern van dat recht zou worden aangetast; bovendien mogen rechters procedureregels niet al te formalistisch toepassen (EHRM, 12 november 2002, Zvoljský en Zvoljské v. Tsjechië, § 47; 25 mei 2004, Kadlec e.a. v. Tsjechië, § 26; 26 juli 2007, Walchli v. Frankrijk, § 29; 22 juli 2010, Melis v. Griekenland, § 29). Tsjechische Republiek, § 47; 25 mei 2004, Kadlec e.a./Tsjechische Republiek, § 26; 26 juli 2007, Walchli/Frankrijk, § 29; 22 juli 2010, Melis/Griekenland, §§ 27 en 28). De verenigbaarheid van de ontvankelijkheidsvereisten en de toepassing ervan met het recht op toegang tot een rechter hangt af van de bijzonderheden van de betrokken procedure en wordt beoordeeld in het licht van het proces in zijn geheel (EHRM, 24 februari 2009, L'Erablière v. België, § 36; 29 maart 2011, R.T.B.F. tegen België, § 70)3.

34. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen verplichten de commissaris-generaal ertoe zijn beslissing naar behoren te motiveren, rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, de omstandigheden in zijn land van herkomst en alle documenten in het dossier.

35. De rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid verplichten de autoriteiten ertoe zich zorgvuldig te informeren alvorens een besluit te nemen.

36. Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: (...)

37. Volgens deze bepaling moet, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse worden gemaakt van de relevante informatie die door de verzoekende partij wordt verstrekt.

38. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis geschieden. Volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de aanvrager overgelegde verklaringen en documenten, rekening worden gehouden met alle relevante informatie over het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag, met inbegrip van de in het land van herkomst geldende wetten en voorschriften evenals de wijze waarop deze worden toegepast. De samenhang, het voldoende gedetailleerd en eigen karakter, alsmede de voldoende plausibiliteit zijn

indicatoren om de geloofwaardigheid van de verklaringen te beoordelen, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfel over bepaalde aspecten van het relaas ontslaat de bevoegde autoriteit niet van de verplichting om de vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade te toetsen ten aanzien van de elementen waarover er geen twijfel bestaat. Deze elementen moeten echter de behoefte aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

39. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

40. Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

41. Volgens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling een: (...)

42. Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

43. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bevat geen definitie in het nationale recht van het begrip "land van herkomst". Een uitleg van dit begrip in overeenstemming met de richtlijn houdt echter in dat het moet worden opgevat als "het land of de landen van de nationaliteit of, in het geval van staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats".

44. Uit het voorgaande volgt dat de behoefte aan bescherming op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht met betrekking tot het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, in het geval van staatlozen, van zijn vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om na te gaan of de verzoeker de bescherming van dat land al dan niet kan inroepen of geldige redenen heeft om dat te weigeren.

45. Het is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de verzoeker om internationale bescherming om de informatie te verstrekken die nodig is om diens verzoek te behandelen. Dit geldt evenzeer met het oog op de vaststelling van het land dat bescherming moet bieden. De juridische en materiële situatie van de verzoeker kan het onderzoek echter bemoeilijken. Omdat het zo moeilijk is om afdoende bewijzen te leveren, moet diegene die internationale bescherming vordert zijn nationaliteit(en) en zijn feitelijke regio van herkomst zo nodig bewijzen op grond van zijn verklaringen, eventueel gestaafd door andere documenten, waaruit zijn nationaliteit(en) en land van herkomst blijken of, in het geval van een staatloze, het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft.

46. Het is aan de verwerende partij om te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit(en) en feitelijke regio van herkomst voldoende heeft bewezen. Indien zij van mening is dat dit niet het geval is en dat het verzoek in het licht van een ander land of een andere regio moet worden onderzocht, komt het de verwerende partij toe om dat land of die regio te bepalen door de juridische en/of feitelijke overwegingen die tot die conclusie leiden op behoorlijke wijze uiteen te zetten.

47. Indien de verwerende partij van oordeel is dat, wegens de houding van de persoon die om internationale bescherming verzoekt of om enige andere reden, dit land/deze regio niet kan worden bepaald en dat het bijgevolg onmogelijk is het verzoek om internationale bescherming ten gronde te behandelen, dient zij deze conclusie met passende redenen om te kleden.

48. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel onderzocht. Er wordt hierbij rekening gehouden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke elementen van het geval en de situatie in het land van herkomst op het moment dat de beslissing over het verzoek wordt genomen. Het doel van de asielprocedure is om vast te stellen of de vreemdeling bescherming behoeft tegen mogelijke vervolging in zijn land van herkomst op een van de in het Verdrag van Genève genoemde gronden of wegens de aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar dat land.

49. Artikel 57/6, derde lid, onderdeel 1, onder punt 6 van de Wet van 1980 vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, onderdeel e, van Richtlijn 2013/32/EU. In de overwegingen van de Procedurerichtlijn wordt verduidelijkt met welke rechtsinstrumenten rekening moet worden gehouden bij de uitleg en toepassing van de richtlijn.

"Wat betreft de behandeling van personen die onder het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen, zijn de lidstaten gebonden aan de verplichtingen die voortvloeien uit de instrumenten van internationaal recht waarbij zij partij zijn"⁴

"Het belang van het kind dient voor de lidstaten voorop te staan bij de toepassing van deze richtlijn, overeenkomstig het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna "het Handvest" genoemd) en het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind moeten de lidstaten in het bijzonder terdege rekening houden met het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van zijn of haar achtergrond"⁵.

50. Ten slotte bevat het Handvest nog andere bepalingen die in casu van toepassing zijn.

Artikel 24 "Rechten van het kind

(...)

51. Het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna: "Verdrag inzake de rechten van het kind") bevat ook een aantal artikelen die voor de onderhavige zaak van belang zijn.

Artikel 3: "(...)"

Artikel 6: "(...)"

Artikel 16: "(...)"

Artikel 22: "(...)"

Artikel 28: "(...)"

8.2.2. Geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus voor minderjarige kinderen

52. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij de Libische nationaliteit bezit en dat zij in Spanje is geboren na dat haar ouders beweerdelijk een beschermingsstatuut zouden gekregen hebben. De verzoekende partij tref in het administratieve dossier geen bewijs dat zij een andere nationaliteit zou hebben buiten de Libische.

53. Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij **persoonlijk** noch internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat noch dat een derde land in haar hoofde kan worden beschouwd als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Dit gebrek aan status wordt nog versterkt en bevestigd door het ontbreken van een Hit-Eurodac jegens de verzoekende partij.

54. Bijgevolg verkeert de verzoekende partij in een situatie die aanzienlijk verschilt van die van haar ouders, wiens verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard net omwille van de vermeende eerdere toekenning van de status van internationale bescherming in Spanje. Deze nietontvankelijkheidsbeslissingen zijn haar dus niet van nature tegenstelbaar⁶.

55. Aldus beroept de verzoekende partij zich op een op een eigen persoonlijke feitelijke situatie, los van die van haar ouders, die de indiening, en a fortiori de inhoudelijke behandeling, van een verzoek om internationale bescherming in eigen naam rechtvaardigt.

56. Dit element vormt op zijn minst "eigen feiten die een afzonderlijke vordering rechtvaardigen" die de uitsluiting van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de wet van 1980 rechtvaardigt. Het genomen besluit berust derhalve op irrelevante elementen in feite en in rechte die minstens de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden.

57. Deze analyse werd door uw Raad bevestigd in zijn arrest van 26 augustus 2021 met nr. 259 624.

8.2.3. Niet-toepasselijkheid van artikel. 51/1 van de wet

58. Zoals reeds uiteengezet, rechtvaardigt de verwerende partij haar beslissing door te stellen dat de verzoekende partij geen eigen feiten aanvoert die een afzonderlijk verzoek zouden rechtvaardigen hoewel bede verzoeken om internationale bescherming op andere elementen berusten dan die van de ouders.

59. Om te beginnen wordt in de beslissing gesteld dat het een "volgend verzoek" betreft, gelet de ouders van de verzoekende partij worden geacht een verzoek te hebben ingediend namens henzelf en de

minderjarige kinderen die hen vergezellen (57/1, eerste alinea, van de wet). Deze veronderstelling is niet weerlegbaar.

60. Uit de analyse van het dossier van de verwerende partij betreffende de ouders van de verzoekende partij blijkt dat de tot hen gerichte beslissingen waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard:

- enkel zijn gericht tot de ouders en dus niet tot ouders en de minderjarigen jegens wie zij de wettelijke vertegenwoordigers zijn;*
- De bij Uw Raad ingestelde beroepen enkel namens de ouders werden ingesteld; indien de minderjarige kinderen uitdrukkelijk in deze beslissingen waren genoemd, zou de Gezinsraad beroep hebben ingesteld namens de ouders en de kinderen;*
- De vreemdelingendienst aan de verzoekende partij en haar broers en zussen bijlagen 26 quinquies en dus geen bijlagen 26 heeft uitgereikt ;*
- Kinderen een sociale groep zijn die door het Verdrag van Genève wordt beschermd;*

61. Voorts wordt en moet een verzoek om internationale bescherming alleen op individuele basis worden beoordeeld, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker, de specifieke elementen van het verzoek en de algemene situatie in het land van herkomst op het moment dat de beslissing over het verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

62. Uit de administratieve stukken betreffende de verzoeken van de ouders om internationale bescherming blijkt echter niet dat het risico van vervolging in geval van terugkeer van de kinderen afzonderlijk en op zichzelf werd beoordeeld. Aldus werden de verzoeken om internationale bescherming niet uitsluitend op individuele basis beoordeeld als gevolg van die niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Door het automatisme van dit mechanisme eerbiedigt het CGVS de wezenlijke verplichting niet om rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekers. Deze vereiste dient het CGVS immers na te komen ook wanneer er gelijkenissen bestaan tussen het verzoek van een minderjarige en van diens ouders in zijn naam.

63. Bijgevolg verkeert de verzoekende partij in een situatie die aanzienlijk verschilt van die van haar ouders. De verzoekende beroept zich immers op eigen feiten die de indiening, en a fortiori de inhoudelijke behandeling, van een verzoek om internationale bescherming in eigen naam verantwoorden.

64. Gelet op het voorgaande werd er niet voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980.

8.3. Toekenning van de vluchtelingenstatus

65. Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende ondervraagd over zijn vrees voor een mogelijke terugkeer naar Libië. Het wordt trouwens niet betwist dat de verzoekende partij van die nationaliteit is en dat zij, indien zij van het grondgebied van het Koninkrijk zou worden uitgezet, naar Libië zou worden gedeporteerd. Bovendien zou een dergelijke uitzetting een schending van artikel 3 van het EVRM vormen. Indien de verzoekende niet wordt ondervraagd, is het voor haar moeilijk haar angsten te uiten, vooral indien het gesprek uitsluitend door het prisma van Spanje wordt gevoerd.

66. Bovendien vergroot het feit dat de ouders door de Spaanse autoriteiten de vluchtelingenstatus zouden hebben gekregen de kans op erkenning van de status van de verzoekende partij en vormt dit een ernstige aanwijzing in de zin van artikel 48/7 van de wet.

67. Om deze redenen moet aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus worden verleend of minstens, ondergeschikt, dient de beslissing te worden herzien.

8.4. Toekenning van de subsidiaire bescherming

68. Artikel 48/4 bepaalt : (...)

69. Het Hof van Justitie van de Europese Unie, in de zaak *Diakité v. CGRA*, definieert het begrip "intern of internationaal gewapend conflict" als "een situatie waarin de geregelde strijdkrachten van een staat tegenover een of meer gewapende groeperingen staan of waarin twee of meer gewapende groeperingen tegenover elkaar staan" (HvJEU, *Diakité*, § 28).

70. In haar *Elgafaji*-arrest heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie opgemerkt dat "hoe meer de verzoeker kan aantonen dat hij specifiek wordt geraakt door elementen van zijn persoonlijke situatie, des te geringer de mate van willekeurig geweld is die vereist is om hem in aanmerking te laten komen voor subsidiaire bescherming" (*Elgafaji*, § 39; *Diakité*, § 31). In casu heeft de verzoekende partij door bovengenoemde ontwikkelingen aangetoond dat zij in het bijzonder en persoonlijk wordt geraakt door het geweld dat in Libië plaatsvindt.

71. In haar arrest in de zaak *Sufi en Elmi* heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens rekening gehouden met verschillende factoren, zoals het grote aantal burgerslachtoffers en binnenlandse ontheemden, alsmede de aard van het conflict in Somalië, om te oordelen dat eenieder ter plaatse een groot risico liep op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (§248): "Bij deze conclusie heeft het Hof rekening gehouden met de willekeurige bombardementen en militaire offensieven die door alle partijen in het conflict zijn uitgevoerd, het onaanvaardbare aantal burgerslachtoffers, het aanzienlijke aantal ontheemden in en uit de stad, en het onvoorspelbare en wijdverspreide karakter van het conflict. »). Anders dan de wederpartij in de bestreden beslissing heeft gedaan, heeft het EHRM in dit arrest haar redenering niet uitsluitend gebaseerd op beweerde eerdere internationale bescherming. Het geweld in zijn regio van herkomst is van dien aard dat verzoeker, indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden, zou kunnen worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van bovengenoemd Europees Verdrag.

72. Er bestaat geen twijfel omtrent het feit dat de veiligheidssituatie in Libië complex, problematisch en ernstig is. De situatie in Libië maakt het de verzoekende partij onmogelijk om naar school te gaan of een behoorlijk en waardig leven te leiden. De angst voor een "bom die op haar hoofd valt" is aanwezig en is ongunstig voor de ontwikkeling van het kind, wiens belang bij elke beslissing die hem betreft voorrang moet krijgen.

73. Ten eerste kaart de website van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk België "de context van gevechten in de omgeving van Tripoli en in een groot deel van het land", en "het aanhoudende geweld en de politieke instabiliteit" aan. Er waren presidentsverkiezingen gepland voor 24 december 2021, maar die zullen niet plaatsvinden omdat een doeltreffende politieke structuur ontbreekt.

74. Sinds de gebeurtenissen van 2011 is het land alleen maar armer geworden, en de aanwezigheid van milities is constant (zo'n 3000). Deze laatsten besturen het land omdat zij de wapens en het geld hebben⁷.

75. Het land is momenteel nog steeds in twee verdeeld, met een Oost-West-conflict en partijen die zich niet met elkaar kunnen verzoenen. Libië heeft twee parlementen en twee legers.

76. Tot slot bevestigt het jaarverslag 2020 van Amnesty International over Libië (online gepubliceerd in april 2021)⁸ al deze elementen van instabiliteit en geweld. De gevechten tussen de troepen die loyaal zijn aan de Regering van Nationaal Akkoord (GNA) en de Libisch-Arabische Strijdkrachten (LAAF) gaan door.

77. Als gevolg van de gevechten zijn "doden en gewonden onder de burgerbevolking, massale verplaatsingen van mensen en schade aan de civiele infrastructuur, waaronder ziekenhuizen" gevallen. Bovendien zijn "verschillende duizenden mensen willekeurig vastgehouden zonder proces en zonder de mogelijkheid om de wettigheid van hun detentie aan te vechten".

78. De bovengenoemde milities maken stelselmatig gebruik van foltering en andere vormen van mishandeling. Vrouwen worden ontvoerd en seksueel misbruikt omdat hun familie de ene of de andere partij steunt.

79. Deze situatie in Libië houdt ernstige risico's in voor de verzoekende partij. In het bijzonder loopt zij, wegens haar vlucht en haar lidmaatschap van een groep die door haar gemeenschappelijke politieke

achtergrond verenigd is, het risico in haar land van herkomst te worden gefolterd of onmenselijk of vernederend te worden behandeld of gestraft.

80. De ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van de verzoekende partij en haar gezin als gevolg van willekeurig geweld in geval van een binnenlands gewapend conflict worden door de hierboven aangevoerde elementen meer dan bewezen geacht.

81. Gelet op het gewapende conflict dat nog steeds in Libië woedt, komt de verzoekende partij bijgevolg in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 1980. Door het tegendeel te overwegen, maakt de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout.”

3.2. Stukken

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting van 9 maart 2022 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de Raad een aanvullende nota bij met hierbij gevoegd enkele documenten door hem omschreven als volgt: “1. *Verzoekschrift bij de Raad van State* - 2. *stukken neergelegd bij de Raad van State* - 3. *bewijsrolzetting*”.

In de aanvullende nota wordt kort opgemerkt dat men volhardt in het verzoek tot samenvoeging, minstens gezamenlijke behandeling met de dossiers ingediend door hun familieleden. De Raad verwijst wat dit betreft naar hetgeen in dit verband hoger vermeld onder puntje 2 werd opgemerkt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.1.2. In de mate dat verzoeker artikel 4 van het Handvest geschonden acht, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker eigen feiten aanvoert die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen eigen elementen aanhaalt die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen omdat uit verzoekers verklaringen (en die van zijn moeder) blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die zijn beide ouders aanhaalden bij hun verzoek om internationale bescherming van 2 oktober 2018 waarvoor de beslissingen nu definitief zijn.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.4. Verzoeker diende op 26 februari 2021 als begeleide minderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

3.3.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient in navolging van het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

Verzoeker werpt geen ander licht op hetgeen in dit verband op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

“In dit geval blijkt uit de verklaringen van u (en van uw moeder) dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw beide ouders aanhaalden bij hun verzoek van 2 oktober 2018 , waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. Uw beide ouders verwezen immers naar hun moeilijke socioeconomische situatie in Spanje en de niet-adequate medische behandeling in Spanje, zo ook voor hun kinderen, feiten die u tevens aanhaalde. Uw moeder vreesde dat haar kinderen bij een terugkeer naar Spanje niet zouden ondersteund worden en ze als gevolg van jullie precarie financiële situatie samen met haar kinderen op straat terecht zou komen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u bij het verzoek van uw moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de beslissing dat haar verzoek niet-ontvankelijk is, ook voor u geldt.”

Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 18 juni 2021 blijkt duidelijk en onbetwistbaar dat hij er louter dezelfde elementen aanhaalde als die eerder door zijn ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aangehaald. Zo wees verzoeker herhaaldelijk op de financiële problemen die hun gezin in Spanje kende en, hiermee verband houdend, het feit dat zijn vader niet werkte in Spanje en er geen werk kon vinden omdat er in

Spanje geen of weinig werk zou zijn (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker d.d. 18 juni 2021, p. 1, 4 en 6).

Verzoeker verwees tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals naar de financiële problemen van zijn ouders in Spanje en het feit dat zijn vader er niet aan werk geraakte. Hij gaf daarnaast uitdrukkelijk aan zelf echter geen problemen te hebben gekend in Spanje (*Ibid.*, p. 6). Hij kende er, zo gaf hij aan, geen, laat staan ernstige medische problemen en ook zijn broer en zussen zouden er geen ernstige medische problemen hebben gekend. Verzoeker wees kort op de gehoorproblemen van zijn zusje Y. en verklaarde dat hij hiervan pas in België weet kreeg en dat het niet heel ernstig is (*Ibid.*, p. 7).

Op de vraag waarom hij persoonlijk niet kan terugkeren naar Spanje antwoordde verzoeker: *“Omwillen van het coronavirus lukt dat sowieso niet; maar anders zou ik eigenlijk graag terugkeren naar Spanje; maar dat gaat niet omdat mijn ouders dat niet willen; maar als ik groot ben en mijn eigen beslissingen kan nemen; dan wil ik teruggaan; of naar een ander land wie weet”* (*Ibid.*, p. 6). De vraag wat er (volgens hem) met hem zou gebeuren indien hij zou terugkeren naar Spanje, beantwoordde verzoeker als volgt: *“Ik denk dat ik wel iets blijer zou zijn als ik naar Spanje zou terugkeren omdat ik ook heel mijn jeug daar heb doorgebracht; dat wil helemaal niet zeggen dat ik hier niet graag ben; maar het is toch wel heel klein in België”* (*Ibid.*, p. 7).

Verzoeker gaat thans in zijn verzoekschrift niet, laat staan concreet in op de inhoud van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Hij ontkent noch betwist dat die inhoudelijk overeenstemmen met hetgeen zijn ouders eerder tijdens hun verzoek om internationale bescherming hebben verklaard omtrent de problemen die zij in Spanje ervaarden. De Raad herhaalt en benadrukt dat dat verzoek, dat op grond van artikel 57/1, § 1, eerste lid ook in naam van hun kinderen werd ingediend, bij beslissingen van het Commissariaat-generaal van 26 november 2019 niet-ontvankelijk werd verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, met name Spanje. Hun beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 248 393 van 28 januari 2021.

Verzoeker doet derhalve geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verzoek om internationale bescherming gebaseerd is op dezelfde gronden die reeds door zijn ouders, door wie hij in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd is, werden aangehaald in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

3.3.4.2. Verzoeker is thans in zijn verzoekschrift evenwel de mening toegedaan dat wat dat eerdere verzoek om internationale bescherming van zijn ouders betreft, *“Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen (...) haar dus niet van nature tegenstelbaar”* zijn (verzoekschrift, p. 13).

Verzoeker gaat er also echter aan voorbij en de Raad beklemt toont dat op grond van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming van zijn ouders eveneens in verzoekers naam als de hen vergezellende minderjarige werd ingediend over wie zij het ouderlijk gezag uitoefenen.

Volgens verzoeker is voormelde bepaling echter niet op hem van toepassing, waarbij hij in het verzoekschrift wijst op de *“Niet-toepasselijkheid van artikel 51/1 van de wet”*, waarmee wellicht artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld, gelet op de verdere toelichting hierover van verzoeker en het feit dat de Vreemdelingenwet geen artikel 51/1 bevat.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de toepassing in zijn geval ter discussie stelt, bepaalt het volgende:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift van mening lijkt en voorhoudt, minstens laat uitschijnen dat het verzoek om internationale bescherming dat zijn ouders eerder indienden niet in zijn

naam zou zijn ingediend, toont hij echter niet aan, laat staan op een overtuigende wijze dat of waarom het vermoeden vervat in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat zijn ouders op 2 oktober 2018 indienden voor hem niet gold/geldt.

Verzoeker toont namelijk niet aan dat er indertijd, met toepassing van artikel 57/1, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in afwijking van de eerste paragraaf van dit artikel, uitdrukkelijk zou zijn aangegeven dat verzoeker in eigen naam een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan en weet allerm minst te overtuigen dat of waarom het vermoeden vermeld in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet gold. Evenmin blijkt dit, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, uit de beslissingen die het Commissariaat-generaal heeft genomen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn ouders en/of uit de beroepsprocedure bij de Raad en het arrest die hierop volgden.

In de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) die de commissaris-generaal op 26 november 2019 in hoofde van verzoekers ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming nam, beslissingen die zijn opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, wordt verzoeker namelijk net als zijn broer en zussen meermaals vermeld, wordt rekening gehouden met en een beoordeling gemaakt van de problemen van verzoeker en zijn broer en zijn zussen (in Spanje, waar zij geboren zijn), zoals o.a. wat betreft de medische problemen en toegang tot de gezondheidszorg in Spanje voor de leden van hun gezin en het feit dat verzoekers ouders zelf dienden in te staan voor het aanschaffen en bekostigen van het studiemateriaal van hun kinderen waaronder dus ook verzoeker. Ook in het kader van hun beroep bij de Raad werd door verzoekers ouders uitdrukkelijk gewezen op en door de Raad concreet ingegaan op de situatie van verzoeker en de overige kinderen en hun problemen, waarbij onder meer rekening gehouden werd met en gemotiveerd werd over de medische documenten die werden neergelegd ter staving van de medische problemen van verzoekers zussen.

Voormelde beslissingen niet-ontvankelijk verzoek, waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders niet-ontvankelijk werd verklaard omwille van de bescherming die zij in Spanje genieten, golden en gelden overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet wel degelijk voor verzoeker, in weerwil van wat hij thans laat uitschijnen.

Laatstgenoemde bepaling stelt dat *"Indien de verzoeker met toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en), neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen één beslissing die geldt voor al deze personen."* en bepaalt voorts dat *"De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, (...) geen mogelijkheid meer"* heeft *"om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen."* Verzoeker lijkt hier in zijn verzoekschrift aan voorbij te gaan.

In het veeleer theoretisch verzoekschrift, met verwijzing naar allerhande verdrag- en wetsbepalingen alsook rechtspraak en (voorbereidende) wetgeving, gaat verzoeker er -waar hij enkele malen kort en algemeen "Het belang van het kind" aanhaalt-, er eveneens aan voorbij dat artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet net in het belang van het kind is (opgesteld), en het hoger belang van het kind zelfs uitdrukkelijk in die bepaling, en meer bepaald in de vierde paragraaf ervan werd opgenomen.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet vormt het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Derhalve kan worden aangenomen dat deze bepaling door het Commissariaat-generaal ook werd gerespecteerd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders. Zo niet, dan kon worden verwacht dat verzoekers ouders dit hadden kunnen en moeten doen gelden in het kader van (een eventueel beroep in het kader van) hun verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan huidig verzoek om internationale bescherming dan ook niet aanwenden als vorm van beroep tegen de definitief geworden beslissingen die werden genomen omtrent het verzoek om internationale bescherming van zijn ouders. Verzoeker toont bovendien niet aan dat, waar, hoe of op welke wijze dit hoger belang van het kind een invloed had kunnen hebben op de beoordeling die het Commissariaat-generaal deed in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn ouders. Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een

nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan immers geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

3.3.4.3. De Raad herhaalt en onderstreept nogmaals dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekers ouders eerder begin oktober 2018 in België indienden overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens in naam van verzoeker werd ingediend –het tegendeel wordt niet aangetoond-, en dat de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (bescherming in een andere EU-lidstaat) die het Commissariaat-generaal in het kader hiervan eind november 2019 nam op grond van artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet eveneens dus voor verzoeker geldt. Dat die beslissing hem dus niet van nature tegenstelbaar is, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kan om voormelde redenen(n) niet worden aangenomen.

3.3.4.4. Waar in het verzoekschrift in dit verband naar welbepaalde rechtspraak van de Raad wordt verwezen, dient erop gewezen dat, daargelaten dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde hebben en elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld zoals *in casu*, het betreffende arrest waar verzoeker naar verwijst een geheel andere, niet vergelijkbare situatie betreft. Het gaat immers om een zaak waarin het Commissariaat-generaal in hoofde van een begeleide minderjarige vreemdeling toepassing maakte van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zijn ouders blijkens beschikbare informatie internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten, terwijl er in het geval van die minderjarige geen dergelijke informatie voorhanden was (waaruit kon blijken) dat ook hij over zulke bescherming in die andere EU-lidstaat beschikt(e), reden waarom in dat geval de beslissing van het Commissariaat-generaal werd vernietigd.

3.3.4.5. Geheel ten overvloede dient er in dit verband voorts op te worden gewezen dat waar in het verzoekschrift, dat tijdig werd ingediend, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State omtrent de verlenging van de verkorte beroepstermijn van 10 dagen tot de gewone beroepstermijn naar 30 dagen, wanneer de commissaris-generaal toepassing maakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet om in één van de in de in die bepaling vermelde gevallen “een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure (te) behandelen” doch de in die gevallen geldende beslissingstermijn van 15 werkdagen wordt overschreden, in voorliggend geval geen toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure/voormelde bepaling, waardoor verzoekers verwijzing hiernaar niet dienstig is. Verzoeker heeft bovendien geen belang bij deze argumentatie aangezien zijn beroep tijdig is.

3.3.5. Waar in het verzoekschrift rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt aangehaald omtrent artikel 33, lid 2, sub a van richtlijn 2013/32/EU, waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, en wordt aangevoerd dat “*Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij persoonlijk noch internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat noch dat een derde land in haar hoofde kan worden beschouwd als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Dit gebrek aan status wordt nog versterkt en bevestigd door het ontbreken van een Hit-Eurodac jegens de verzoekende partij*”, gaat verzoeker eraan voorbij dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen toepassing maakt van voormelde bepaling, doch wel van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op de definitieve beslissingen die eerder in hoofde van zijn ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (in hun en verzoekers naam ingediend) werden genomen en die dus, zoals eerder opgemerkt, op grond van artikel 57/1, § 1 en 5 eveneens voor hem gelden.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat “*Bijgevolg verkeert de verzoekende partij in een situatie die aanzienlijk verschilt van die van haar ouders, wiens verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard net omwille van de vermeende eerdere toekenning van de status van internationale bescherming in Spanje. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen zijn haar dus niet van nature tegenstelbaar*”. De Raad herhaalt en beklemtoont dat het verzoek van verzoekers ouders eveneens in zijn naam werd ingediend en dat de beoordeling die hierin werd genomen eveneens dus voor hem geldt. Verzoeker lijkt dit volledig uit het oog te verliezen, en/of gaat verkeerdelijk van het tegendeel uit.

Aangezien de commissaris-generaal *in casu* in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° en dus niet van puntje 3 van diezelfde bepaling, was en is hij er aldus geenszins toe gehouden om aan de hand van informatie aan te tonen dat verzoeker heden nog steeds over (een) internationale bescherming(sstatus) in Spanje beschikt.

In het geval er nooit enige (dergelijke) objectieve informatie zou hebben voorgelegen, waaruit blijkt dat verzoeker en/of zijn ouders internationale bescherming in Spanje genieten, kwam het hen toe dit eerder aan te kaarten in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekers ouders eerder in hun naam en naam van de kinderen indienden en waarbij hun verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als (vorm van) beroep tegen die beslissingen die eerder in het kader van dat verzoek van zijn ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die, in weerwil van wat hij vergeefs voorhoudt, ook ten aanzien van hem gelden.

De Raad stipt in dit verband voorts nog aan dat waar thans in het verzoekschrift wordt geponeerd dat *“In oktober 2015 zouden de ouders een verzoek om internationale bescherming in Spanje hebben ingediend, wat zij betwisten. Aldus zouden de ouders van de verzoekende partij het voordeel van subsidiaire bescherming in Spanje hebben verkregen. Echter blijkt de toekenning van deze bescherming voor geen van de familieleden in het Eurodac-register”* (verzoekschrift, p. 5 en 6), terwijl verder in datzelfde verzoekschrift op een niet of weinig samenhangende wijze wordt aangevoerd dat *“Bovendien vergroot het feit dat de ouders door de Spaanse autoriteiten de vluchtelingenstatus zouden hebben gekregen de kans op erkenning van de status van de verzoekende partij en vormt dit een ernstige aanwijzing in de zin van artikel 48/7 van de wet”* (*Ibid.*, p. 15), eerder bij 's Raads arrest nr. 248 393 van 28 januari 2021 in het kader van het beroep van verzoekers ouders het volgende werd vastgesteld en geoordeeld:

“2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in 2011 vanuit Libië naar Tunesië en daarna naar Spanje trokken en aldaar in oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indienden dat in april 2017 aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Verzoekers betwisten geenszins dat hen in Spanje internationale bescherming werd verleend en dat niets erop wijst dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn, zodat de commissaris-generaal in beginsel rechtsgeldig op grond van het hierboven geciteerde artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming kon besluiten.” (eigen onderlijning)

3.3.6. In voornoemd arrest wordt voorts (vast)gesteld dat *“Verzoekers stellen in hun middel dat hun situatie in Spanje omwille van socio-economische redenen ondraaglijk is, dat zij tevergeefs naar werk hebben gezocht en niet meer in hun elementaire behoeften, zoals medische zorgen, konden voorzien en dat zij geconfronteerd werden met racisme omwille van hun Arabische origine. (...)”*.

Zoals eerder werd opgemerkt en *in casu* de kern/essentie van voorliggend verzoek en de beoordeling ervan uitmaakt, blijkt uit verzoekers verklaringen afgelegd in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, dat verzoeker net dezelfde feiten/motieven inroept als die eerder door zijn ouders in het kader van hun verzoek aangehaald, met name de socio-economische omstandigheden in Spanje en het feit dat verzoekers vader er geen werk vond.

De Raad stelt vast en benadrukt dat in het verzoekschrift niet/nergens wordt betwist dat de feiten die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalde eerder al door zijn ouders in het kader van hun verzoek werden ingeroepen.

3.3.7. Daar verzoeker zich *in casu*, zoals blijkt uit de schriftelijke weergave van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en door hem niet wordt betwist laat staan weerlegt, beroept op dezelfde vluchtmotieven als zijn ouders, brengt hij geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen. De commissaris-generaal kon derhalve rechtsgeldig toepassing maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu* op correcte en met redenen beklede wijze is gebeurd.

3.3.8. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, was de commissaris-generaal, gelet op hetgeen eerder in het verzoek van zijn ouders werd vastgesteld en beslist en waarvoor de beoordeling definitief is en ook voor hem als de hen begeleidende minderjarige geldt, er geenszins toe gehouden om verzoeker te bevragen omtrent de vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst Libië

(waar hij nooit heeft gewoond, aangezien hij in Spanje werd geboren), gelet dus op hetgeen eerder in het kader van het verzoek van zijn ouders werd vastgesteld omtrent de internationale bescherming die hun gezin in Spanje geniet.

De Raad herhaalt dat verzoeker huidig beroep niet kan aanwenden als beroep tegen die eerdere beoordeling die, gelet op voormeld arrest van de Raad, definitief is. Zo verzoeker en/of zijn gezinsleden voorhouden dat zij geen bescherming meer genieten in Spanje, komt het hen toe (in het kader van een volgend verzoek) hiervan het bewijs te leveren, doch heden ligt hier niet enig begin van bewijs van voor.

Verzoekers huidige argumentatie in het verzoekschrift omtrent de vrees die hij koestert jegens en de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst Libië is aldus, net als waar hij de (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst aankaart en meer nog het feit dat het Commissariaat-generaal geen informatie hierover aanbrengt, niet dienstig.

De Raad wijst er verder opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er nergens (in de beslissing) sprake is van een eventuele repatriëring naar Libië, waarbij er opnieuw op wordt gewezen dat in het kader van het eerdere verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders werd vastgesteld dat hun gezin in Spanje internationale bescherming geniet.

Overigens, wat de opmerking in het verzoekschrift betreft dat *“De verzoekende partij treft in het administratieve dossier geen bewijs dat zij een andere nationaliteit zou hebben buiten de Libische”*, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld of ook maar enigszins wordt gesuggereerd dat verzoeker een andere nationaliteit dan de Libische zou hebben. Verzoekers opmerking is dan ook niet dienstig en doet hoe dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

3.3.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van de verklaringen die verzoeker (alsook zijn moeder) heeft afgelegd, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Verzoeker beweert weliswaar, doch toont op generlei wijze aan dat hij zich op een eigen persoonlijke feitelijke situatie/eigen feiten en motieven beroept los van hetgeen zijn ouders eerder in het kader van hun verzoek hebben aangebracht.

3.4. Bijgevolg wordt, gelet op het hetgeen voorafgaat, in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerst lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. De commissaris-generaal heeft aldus met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en verzoekers beroep dient te worden verworpen.

Verzoeker toont, in zoverre hij deze al enigszins uitwerkt, geen schending van de door hem aangehaalde bepalingen aan.

3.5. De ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft geen betrekking op de bestreden beslissing en verzoekers kritiek daarop. Het wijzigt dan ook niets aan en is geenszins van aard hetgeen hierover bovenvermeld werd vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen. Het heeft immers louter en alleen betrekking op het cassatieberoep dat verzoekers ouders bij de Raad van State hebben ingesteld tegen 's Raads beschikking van 18 februari 2022 waarbij de partijen op grond van artikel 39/74 en 39/75 van de Vreemdelingenwet werden opgeroepen te verschijnen op de zitting van 9 maart 2022. Die ingestelde procedure in cassatie bij de Raad van State staat geheel los van huidige beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aangevochten beslissing van het Commissariaat-generaal van 29 september 2021.

3.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS